

בדהשתא, בבשר הבכור לאחר זריקת הדם, כשהוא מותר באכילה לכהנים, והוא מותר! ודחינן: לא בכך נחלקו רבי יעקב ורבי יוסי.

אלא, **דכולי עלמא** הוא מתפיסו, אפילו אם סתם דבריו, בבשר בכור לפני זריקת דמים.

ומאי טעמא דמאן דשרי? והרי בכור, קרבן הוא?!

היות ואמר קרא בפרשת נדרים [במדבר ל] "איש כי ידור נדר לה" — מלמד הכתוב בכפל לשונו "כי ידור נדר", שלא חל הנדר בהתפסה, עד שידור ויתפיס אותו בדבר הנדר.

לאפוקי להוציא בכור — **דדבר האסור הוא!** כי בכור הוא קדוש מרחם, מאליו, ואין הוא דבר הנדור בידי אדם!

ואילו **מאן דאסר**, סבר:

כיון שאמר קרא "כי ידור נדר לה" — לימד הכתוב "לה", לרבות מתפיס בדבר האסור.

ומבאר הגמרא:

ומאן דשרי [היות והתפיס בדבר האסור ולא בדבר הנדור] — זה שאמר הכתוב "לה", **מאי עביד ליה?**

מיבעי ליה, צריך את היתור "לה" — **למתפיס בבשר הטאת ואשם.**

והוינן בה: **ומה ראית לרבות את המתפיס בבשר הטאת ואשם, ולהוציא את המתפיס בכבור?**

בהיותן בצק, בשעת לישה, הרי מצינו שמפרישים תרומת לחמי תודה עוד לפני זריקת דם זבח התודה.

ועתה דנה הגמרא, האם המחלוקת בין רבא לרב הונא בריה דרב נתן אם בעיקרא הוא מתפיס או בדהשתא הוא מתפיס, היא מחלוקת תנאים:

לימא בתנאי? —

דתנאי: האומר: **הרי עלי בכבור** —

רבי יעקב אוסר, ורבי יהודה מתיר.

והוינן בה: **היכי דמי?** באיזה אופן נחלקו?

אי נימא שמדובר בברייתא במי שמתפיס בשר או ככר לחם ואומר במפורש שהוא מתפיס בבשר בכור לפני זריקת דמים — **מאי טעמא דמאן דשרי?** והרי בכור קרבן הוא, ונמצא מתפיס בקרבן! ⁽¹⁾

ואי במתפיס במפורש בבשר בכור לאחר זריקת דמים שמותר באכילה — **מאי טעמא דמאן דאסר?**

אלא, לאו, מדובר בברייתא, בכגון:

דמחית שמביא בשר בכור, ומחית בשר דהאיך, ומביא בשר היתר הזה מצדו השני, ומניחו גביה, לידו.

ואמר על בשר ההיתר "זה — כזה"!

ומחלוקת **תנאי היא**, אם הוא מתפיס במעיקרא, בבשר הבכור לפני זריקת הדם, כשהיה אסור באכילה לכל אדם מחמת קדושת הקרבן, ואסור. או שהוא מתפיס

1. אם כי בכור אינו קדוש על ידי אדם, אלא מאליו הוא מתקדש, כיון שיש מצוה להקדישו,